

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 130.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001217808/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

ad Schönau til. Der fik de Æslerne sat i Stald i Herberget, og saa gik de allesammen over Hörselfloden hen til Bjærgets Fod.

Han mærkede nu igjen, at det særlig var ham, det drejede sig om; for de andre paastod, at de alle *havde* seet Fru Venus. Han kunde stadig ikke ret blive klog paa, om det var Spøg eller Alvor. Men da det ikke kunde være noget ondt, de vilde føre ham ud i, saa kunde man jo for Resten gjerne see, hvad det skulde blive til.

Nede ved Hörseibjærgets Fod og et langt Stykke opad var der jo Skov eller Krat; han kjendte det saa tydeligt igjen det hele fra den Aften i Januar, da han først var kommen her — men fra modsat Side, fra Erfurt.

Mange af Træerne var allerede sprungne ud, og mange Blomster ligesaadan i Græsset, hvor de gik. Der var især een Blomst, han lagde Mærke til, for den kjendte han ikke hjemmefra. Den kunde ligne Galtetand eller Hanekro. Men der var ligesom dobbelt Besætning paa den af Blomsterblade; det ene Hold var violet, det andet gult med røde Pletter. Den saae saa nydelig ud. De sagde, at det var Fru Venus' Blomst, den havde Navn efter hendes Øjne.

Da de var kommen op igjennem Krattet, var der et fladt, temmelig jævnt skraanende Stykke Land med ganske smaa Buske paa, men ovenover det hævede sig lige stejlt til Vejrs den hvidgraa Kalkklippe. Her kunde man rigtig nok see denne Krans eller Krone, der lignede Murtinder, øverst oppe. Det var Fru Venus' Borg, sagde de. Soleu stod lige paa, og det blæste ikke saa lidt heroppe. Det var rigtig friskt Aprilsvejr. Opad mod den øverste Klippe-Krans groede der en hel Del lave Buske af Birk og Bævreasp, de bøjede sig i Vinden og vendte det hvide ud af Bladene, det var, ligesom de higede deropad, man kunde blive helt vemodig eller urolig, ved at see derpaa.

Nu fandt de saa en Sti derop, som var meget stejl, — de maatte tage de unge Piger ved Haanden, det vil sige: Martin fik ikke fat i nogen, men dennehér Georg Kieritz hjalp Jomfru Ursula.

Endelig var de helt oppe, og der var en svær Udsigt. De kunde see langt ind over Thüringerwald, saa mange Bjærgtoppe med blaa Taage imellem, — langt bort imod Vest kunde de ogsaa see Wartburg. — Det blæste, saa det slog Klæderne ind om dem.